

Arrest

nr. 188 401 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat L. ENGELIN en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen op 22 december 2014 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 23 december 2014.

Op 2 april 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 april 2015 wordt ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 5 oktober 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 24 november 2015 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 1 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 186 021.

Op 1 december 2015 worden ten opzichte van verzoekers tevens bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen:

Ten opzichte van verzoeker:

“De heer:

Naam + voornaam: E., M.

geboortedatum: (...)1955

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de state die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum”

Ten opzichte van verzoekster:

“De mevrouw

Naam + voornaam: R., S.

geboortedatum: (...)1958

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna

volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: uitholling recht op hoger beroep

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten samen met de beslissing tot weigering van de aanvraag tot machtiging tot verblijf wegens medische redenen (artikel 9ter Vreemdelingenwet), wordt in feite een situatie gecreëerd waarin verzoekers niet in staat zijn hun recht op hoger beroep, hetgeen hen verleend wordt in artikel 39/2, 52 van de Vreemdelingenwet op een betekenisvolle wijze uit te oefenen. Aldus wordt het recht op beroep van de betrokkenen met deze gelijktijdige betekening van weigeringsbeslissing en bevel tot het verlaten van het grondgebied uitgehold.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op ‘de uitholling van het recht op hoger beroep’.

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. RvS, nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos; RvS, nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS, nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; RvS, nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

In casu merkt verweerder op dat betreffende het middel van verzoekende partij voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere verwijzing naar de toevoeging van nieuwe stukken.

De verzoekende partij blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

De verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen artikel 39/2 van de wet van 15.12.1980 (Vreemdelingenwet), en niet tegen de bestreden beslissing. Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben.

Desbetreffend dient voor het begrip ‘beslissing’ teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, aar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij opgeworpen schending. De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekende partij toont overigens niet aan om welke reden zij haar recht op beroep thans niet zou kunnen benutten. Zij heeft thans de kans om alle middelen die zij nuttig acht naar voor te brengen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Verzoekers vermelden in het eerste middel artikel 52 van de vreemdelingenwet maar duiden niet aan op welke wijze zij menen dat de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

Verzoekers voeren aan dat hun recht op beroep zoals voorzien in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet wordt uitgehold door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten samen met de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden, nu zij in huidige zaak een beroep indienen tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en in de zaak met rolnummer 183 021 een beroep hebben ingediend tegen de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij hebben hun beroepsmogelijkheid bijgevolg uitgeoefend en verduidelijken niet op welke concrete wijze zij hun beroep niet op een “betekenisvolle” wijze kunnen uitoefenen.

Tevens wordt verwezen naar de bespreking van het derde middel.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: Schending artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt de bevoegde instanties duidelijk de verplichting op om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met de gezondheidstoestand van een onderdaan van een derde land.

Daar de bestreden beslissing een verwijderingsbeslissing is in de zin van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet, aangezien ze een terugkeerverplichting oplegt, hadden de bevoegde instanties in het nemen ervan rekening moeten houden met de slechte gezondheidstoestand van mevrouw R., alsook de gevolgen die een verplichte terugkeer zouden teweegbrengen met betrekking tot deze gezondheidstoestand’

Zoals uitvoeriger omschreven in het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van de weigeringsbeslissing zelf, houdt een verplichte terugkeer voor mevrouw R. een reëel risico in op de aanzienlijke verslechtering van haar gezondheidstoestand, met mogelijk dodelijke gevolgen op zeer korte termijn. Dit wordt ondersteund door de bevindingen van een arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken in een omstandig medisch verslag van 4 februari 2016. In dit verslag wordt gesteld dat een terugkeer voor mevrouw R. de onvermijdelijke verslechtering van haar gezondheidstoestand zou inhouden.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Nopens de ingeroepen gezondheidstoestand heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen.

Uit het administratief dossier blijkt aldus dat wel degelijk rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij, doch deze geen invloed heeft op de thans betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Zie in die zin:

“Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.”
(R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

“Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, moet kunnen worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 voortvloeit.” (R.v.V. nr. 146 296 van 26 mei 2015)

“Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesesnota 5926245 van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag [...].”

(R.v.V. nr. 145 109 van 8 mei 2015)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er dient te worden vastgesteld dat de bevelen om het grondgebied te verlaten op dezelfde datum werden genomen en op dezelfde datum aan verzoekers ter kennis werden gebracht als de beslissing inzake de ongegrondheid van de aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers waren bijgevolg ook op de hoogte van de inhoud van de beslissing over de medische regularisatieaanvraag van verzoekster. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris met kennis van zaken en rekening houdend met de gezondheidstoestand van verzoekster, de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat op 1 december 2015 nog een afzonderlijke afweging werd gemaakt op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarin werd vermeld *“Gezondheidstoestand: geen onmogelijkheid tot reizen geattesteerd”*. Dit strookt met de gegevens die ter beschikking stonden van de verwerende partij bij het nemen van de bestreden bevelen en bij het nemen van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet: de ambtenaar-geneesheer stelde immers in zijn advies van 24 november 2015 vast, op basis van de door verzoekster neergelegde medische attesten, dat verzoekster kan reizen.

Waar verzoekers verwijzen naar een medisch attest opgesteld door de behandelende arts op datum van 4 februari 2016, wordt opgemerkt dat dit dateert van na de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Tevens wordt opgemerkt dat het beroep tegen de bestreden beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, bij arrest nr. 188 400 van 15 juni 2017 werd verworpen.

Er kan geen schending worden aangenomen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: schorsende werking beroep tegen weigeringsbeslissing

Zoals bepaald in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, kan tijdens het onderzoek ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied worden uitgevoerd.

Verzoekers vragen toepassing van dit artikel, daar zij een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben openstaan tegen de beslissing tot weigering van hun aanvraag tot machtiging voorverblijf van 1 december 2015, aan hen betekend op 13 januari 2016.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op ‘de schorsende werking van het beroep tegen een weigeringsbeslissing’.

Zij wijst op de toepassing van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder dient op te merken dat voormeld artikel in de Vreemdelingenwet werd opgenomen onder titel ‘Afdeling II. - Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen’.

De beroepsprocedure die in casu wordt gevoerd, betreft geenszins een beroep met volle rechtsmacht tegen een beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De beschouwingen van verzoekende partij zijn niet correct.

Verweerder laat gelden dat de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet samen de omzetting in het Belgische recht vormen van artikel 15 van de Richtlijn 2004/83, hetgeen gebeurd is met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Uit de invoering van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever heeft geoordeeld dat de personen die aan een ernstige ziekte lijden en die niet in hun land van herkomst of van verblijf kunnen worden verzorgd, moeten worden behoed voor het risico van schending van artikel 3 van EVRM door voor hen een specifieke procedure in te voeren die verschilt van de in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bedoelde procedure tot subsidiaire bescherming.

De ratio legis van de afzonderlijke procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ligt in het feit dat de asielinstanties niet beschikken over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of van verblijf in te schatten en omdat de procedure bij de asielinstanties niet geschikt is om in dringende medische gevallen toegepast te worden, vermits de tussenkomst van minstens twee instanties (de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) strijdig is met de nood om dadelijk een standpunt in te nemen.

(Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 10)

Verweerder benadrukt bovendien dat het Grondwettelijk Hof in het arrest 95/2008 dd. 26.06.2008 uitdrukkelijk vaststelde dat onderscheid tussen de procedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enerzijds en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet anderzijds berust op een objectief criterium en derhalve geoorloofd is.

In voormeld arrest stelde het Grondwettelijk Hof bovendien nogmaals vast dat gelet op de bijzonderheden van de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de aard van de gegevens waarop een beslissing moet steunen, ook met betrekking tot het risico en de mogelijke behandeling in het land van herkomst vastgesteld in het advies van een ambtenaar-geneesheer, een annulatieberoep in een voldoende waarborg van rechtsbescherming voorziet.

“B. 12. Het verschil in behandeling van beide categorieën van vreemdelingen berust op een objectief criterium, namelijk of de aanvraag wordt in gediend door een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade in de zin van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming », richtlijn waarnaar artikel 3, lid 3, van de Procedure richtlijn verwijst.

8. 13. Het verschil in behandeling wordt verantwoord door de aard van het onderzoek dat moet worden gevoerd en dat in de parlementaire voorbereiding als “objectief” wordt omschreven omdat het is gebaseerd op medische vaststellingen. Bij de beoordeling van die aanvragen wordt overigens, anders dan de verzoekende partij beweert, niet alleen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de aanvrager doch ook met het adequaat karakter van de medische behandeling in het land van herkomst of in het land waar hij verblijft, zoals blijkt uit paragraaf 1 van de bestreden bepaling.

Daarbij dient in voorkomend geval ook te worden onderzocht of de aanvrager effectief toegang heeft tot de medische behandeling in dat land. Wanneer de procedure op grond van artikel 9ter dat niet mogelijk zou maken, zou hij, met toepassing van hetgeen in B. 11 vernield, een beroep moeten kunnen doen op de procedure van de subsidiaire bescherming om dit alsnog te laten onderzoeken, ter eerbiediging van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

6.14.(...)

Tegen een weigeringsbeslissing van de minister of zijn gemachtigde staat op grond van artikel 39/2 van de Vreemdelingen wet een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen open. Gelet op de bijzonderheden van de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de aard van de gegevens waarop een beslissing moet steunen, ook met betrekking tot het risico en de mogelijke behandeling in het land van herkomst vastgesteld in het advies van een ambtenaar-geneesheer, voorziet een dergelijk annulatieberoep in een voldoende waarborg van rechtsbescherming.

B. 15. Uit wat voorafgaat volgt dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is.” (Grondwettelijk Hof nr. 95/2008 dd.. 26.06.2008)

Verweerder verwijst in dit kader tevens naar een arrest van de Raad van State dd. 29.05.2013 (nr. 223.629), waarin de Raad van State eveneens vaststelde dat het verschil in behandeling inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dan wel inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet zonder redelijke verantwoording is, dit onder uitdrukkelijke verwijzing naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof:

“Het Grondwettelijk Hof heeft in punt B.9. tot B.15 van dat arrest op omstandig gemotiveerde wijze geoordeeld dat de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met het tegen een afwijzende beslissing openstaande annulatieberoep de aanvrager voldoende waarborgen biedt. Het heeft ook in punt B.62 van hetzelfde arrest geen discriminatie vastgesteld tussen de beide door de verzoekers aangehaalde procedures.

In punt B.19.3 van zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 heeft het Grondwettelijk Hof bovendien al geoordeeld dat artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet de rechtzoekende niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid voldoet en dat die bepaling aldus

voldoet aan de vereisten die uit artikel 13 van het EVRM voortvloeien die in het arrest van het EHRM van 5 februari 2002 inzake Conka/België zijn verwoord, rekening ermee houdend dat de beroepen tegen de bestreden beslissing hun uitvoering opschorten of kunnen aanleiding geven tot een dergelijke schorsing.

(...)

Ten slotte blijkt uit het meer aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 95/2008 dat het verschil in rechtsmiddelen tegen beslissingen inzake artikel 9ter dan wel inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet zonder redelijke verantwoording is. Er is dus ook geen schending van artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.” (R.v.St. nr. 223.629 van 29 mei 2013)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3.1. Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.

Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2 en:

1° betrokkene een eerste volgende asielaanvraag heeft ingediend binnen de achtenveertig uur voor zijn verwijdering louter teneinde de uitvoering van een beslissing die tot zijn verwijdering van het grondgebied zou leiden, te vertragen of te hinderen; of

2° betrokkene een nieuwe volgende asielaanvraag indient na een definitieve beslissing over een eerste volgende asielaanvraag.”

Dit artikel staat in de wet onder de titel “Onderafdeling 1. Algemene bepalingen van toepassing op de gewone en op de versnelde procedure”, die op zijn beurt onder de titel “Afdeling II. Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”. Bijgevolg geldt dit artikel enkel voor beroepen met volle rechtsmacht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De beslissing genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, valt bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

De schending van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het artikel dat betrekking heeft op de schorsende werking van sommige annulatieberoepen is artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekers de schending niet aanvoeren. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat een beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, niet voorkomt in de opsomming van beslissingen die aanleiding geven tot een beroep met schorsende werking.

3.3.3.2. Waar verzoekers aanvoeren dat zij de mening zijn toegedaan dat hun beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, een schorsende werking heeft of zou moeten hebben, en dat hen daarom geen bevelen mochten worden gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt het volgende opgemerkt.

Er dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie bij arrest van 18 december 2014 in de zaak C-542/13 (arrest M'BODJ) heeft geoordeeld dat artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) aldus moet worden uitgelegd dat *“de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd”*. Hieruit blijkt dus dat deze richtlijn

niet van toepassing is op het geval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat dit een louter nationale bepaling betreft.

De situatie bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan evenmin als een volgens artikel 3 van de Kwalificatierichtlijn toegelaten gunstigere norm beschouwd worden, nu dit niet verenigbaar is met deze richtlijn. Het Hof van Justitie stelde expliciet dat *“Derdelanders die gemachtigd zijn tot verblijf krachtens een dergelijke wettelijke regeling, zijn dus geen personen met de subsidiaire beschermingsstatus, op wie de artikelen 28 en 29 van die richtlijn van toepassing zijn”*.

Ook de Raad van State (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778, RvS 5 december 2014, nrs. 229.072 en 229.073) bevestigde meermaals dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkens de conclusies van advocaat-generaal BOT voor het Hof van Justitie buiten het toepassingsgebied van de Kwalificatierichtlijn valt en dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een nationale wetsbepaling uitmaakt, en geen omzetting vormt van Europese regelgeving.

Het Grondwettelijk hof heeft hierover inmiddels geoordeeld. In zijn arrest 13/016 van 27 januari 2016 oordeelde het Hof:

“B.37.2. Uit het voormelde arrest van het Hof van Justitie dient te worden afgeleid dat de wetgever niet ertoe is verplicht vreemdelingen die opkomen tegen een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op identieke wijze te behandelen als asielzoekers of vreemdelingen die subsidiaire bescherming vragen, nu de eerste categorie van vreemdelingen niet de internationale beschermingsstatus geniet waarop de andere categorieën wel aanspraak kunnen maken. Het bekritiseerde verschil in behandeling berust derhalve op een objectief en pertinent criterium van onderscheid.”

Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij menen dat de subsidiaire beschermingsstatus en de bescherming verleend door artikel 9ter van de vreemdelingenwet gelijkaardige beschermingsstatuten zijn die een gelijke beroepsprocedure vereisen. Huidig beroep heeft geen schorsende werking en als annulatierechter kan de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden van verzoekers opnieuw ten gronde te beoordelen.

Het arrest Abdida van het Hof van Justitie van 18 december 2014 (C-562/13) stelt dat een beroep tegen een besluit waarbij een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt gelast het grondgebied van een lidstaat te verlaten, een schorsende werking moet hebben wanneer de uitvoering van dit besluit een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige wijze verslechtert. Er wordt op gewezen dat verzoekers wel de mogelijkheid van een schorsend beroep hebben, mochten zij op grond van een verwijderingsmaatregel gerepatriëerd zullen worden. Zij hebben de mogelijkheid om in dat geval tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Overeenkomstig artikel 39/83 van de vreemdelingenwet heeft deze vordering, indien zij tijdig werd ingediend, schorsende werking. Tevens kunnen verzoekers in dat geval overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet stukken voorleggen inzake de gezondheidstoestand van verzoekster.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET